

Ο απόστολος Αριστόβουλος (15 Μαρτίου και 31 Οκτωβρίου)

Στην ιστορική διαδρομή των αιώνων πολλοί παρουσιάστηκαν ως πηγές γνώσεως και αναμορφωτές της ανθρωπότητας. Μερικοί από αυτούς κάτι πρόσφεραν φυσικά. Ψίχουλα βέβαια κι αυτά ανακατεμένα μ' ένα σωρό από πλάνες κι ανακρίβειες. Οι άλλοι, οι περισσότεροι, πρόσφεραν μόνο το ψέμα και την πλάνη και τις δεισιδαιμονίες, που βύθιζαν σε πιο βαθύ σκοτάδι τους ανθρώπους. Ύστερα από τον Κύριο αληθινοί διδάσκαλοι που αγωνίστηκαν και μπόρεσαν να διαλύσουν την πλάνη της ειδωλολατρίας και της ψευδοφιλοσοφίας και να σκορπίσουν το φως της αληθείας γύρω τους υπήρξαν οι μαθητές του Χριστού, οι Απόστολοι. Αυτοί με τους κόπους και τη θυσία τους έγιναν οι θεμελιωτές του νέου πολιτισμού, του χριστιανικού.

Εκτός από τους δώδεκα Αποστόλους, οι οποίοι επί τρία ολόκληρα χρόνια παρακολούθησαν τον Κύριο στις πόλεις και τα χωριά της Παλαιστίνης και υπήρξαν αυτόπτες μάρτυρες του έργου, της διδασκαλίας και των θαυμάτων Αυτού, στα ιερά Ευαγγέλια γίνεται λόγος και για εβδομήκοντα άλλους αποστόλους. Τους διάλεξε κι αυτούς ο Κύριος από τα πλήθη που παρακολουθούσαν το κήρυγμα του. Γι' αυτούς μας ομιλεί ο ευαγγελιστής Λουκάς και μας λέγει: «Μετά δε ταύτα ανέδειξεν ο Κύριος και ετέρους εβδομήκοντα, και απέστειλεν αυτούς ανά δύο προ προσώπου αυτού εις πάσαν πόλιν και τόπον, ου ήμελλεν αυτός έρχεσθαι» (Λουκ. Γ, 1). Και δεν περιορίζεται ο ευαγγελιστής να μας αναφέρει μονάχα την ανάδειξη τους, αλλά προσθέτει πώς αυτούς ο Κύριος τους έστειλε δύο-δύο μαζί να προπορευθούν από Αυτόν σε κάθε πόλη και τόπο, όπου επρόκειτο να πάει. Τους έστειλε για να προπαρασκευάσουν τρόπον τινά το έδαφος. Να προετοιμάσουν τις καρδιές να υποδεχθούν και να ακούσουν τον Κύριο.

Κι οι Απόστολοι; Πήγαν και γύρισαν χαρούμενοι. «Υπέστρεψαν δε οι εβδομήκοντα μετά χαράς λέγοντες. Κύριε, και τα δαιμόνια υποτάσσεται ημίν εν τω ονόματι σου» (Λουκ. ι', 17). Ευλογημένα τα αποτελέσματα της αποστολής. Κύριε, κι αυτά τα δαιμόνια, σαν αναφέρουμε το όνομα σου, φεύγουν κι αφήνουν ελεύθερα τα θύματα τους. Στα λόγια των μαθητών ανάλογος είναι κι η απάντηση του Κυρίου. Παιδιά μου, τους είπε: «Πλην εν τούτῳ μη χαίρετε, ότι τα πνεύματα υμίν υποτάσσεται χαίρετε δε, ότι τα ονόματα υμών εγράφη εν τοις ουρανοίς» (Λουκ. α', 21). Ωραία αυτά που λέτε, απήντησε ο Κύριος. Πλην, μη χαίρετε για τούτο. Δηλαδή μη χαίρετε ότι τα πονηρά πνεύματα υποτάσσονται σε σας. Να χαίρετε κυρίως και να ευφραίνεσθε, γιατί τα ονόματα σας έχουν γραφεί στον Ουρανό, στη βασιλεία του θεού.

Ένας από τους εβδομήκοντα αυτούς Αποστόλους, για τους οποίους μιλήσαμε πιο πάνω, είναι κι ο άγιος Αριστόβουλος, αδελφός του αποστόλου Βαρνάβα, που είναι ο ιδρυτής και προστάτης της Εκκλησίας της Κύπρου. Για τον απόστολο αυτό θα αφιερώσουμε τις ολίγες γραμμές, που ακολουθούν.

Και πρώτα-πρώτα το όνομα του, όνομα Ελληνικό, μας δείχνει πόσο ο Ελληνικός

πολιτισμός του νησιού μας είχε επηρεάσει και αυτούς τους Ιουδαίους που είχαν εγκατασταθεί από νωρίς στην Κύπρο. Αριστόβουλος σημαίνει αυτός που συμβουλεύει τα χρήσιμα. Αυτός που συμβουλεύει τα άριστα.

Για την παιδική και νεανική ηλικία του Αποστόλου δεν γνωρίζουμε δυστυχώς τίποτα. Το μόνο που γνωρίζουμε γι' αυτόν είναι, πώς από νωρίς υπήρξε ένας από τους ακολούθους του μεγάλου αποστόλου Παύλου. Κοντά στον φλογερό αυτό εργάτη του Ευαγγελίου, που ως σύνθημα της ζωής του είχε τα λόγια του «ζω δε ουκέτι εγώ, ζει δε εν εμοί Χριστός» (Γαλ. β', 20), μαθήτευσε αρκετό καιρό ο ιερός Αριστόβουλος. Το σύνθημα ζωής του θείου Παύλου, που αναφέραμε, έγινε και δικό του σύνθημα, Οδηγημένος από το προσκλητήριο διάγγελμα του Κυρίου «όστις θέλει οπίσω μου ακολουθείν απαρνησάσθω εαυτόν και αράτω τον σταυρόν αυτού και ακολουθείτω μοι» έσπευσε με χαρά του να ακολουθήσει τον Απόστολο, για ένα μονάχα ενδιαφερόμενος και για ένα και μόνο φροντίζοντας: Πώς να αρέσει στον Χριστό. «Παραδοθείς τη χάριτι του Θεού» (Πράξ. ιε', 40), όπως λέγει ο Λουκάς, δηλαδή, αφού εμπιστεύθηκε τον εαυτό του εξ ολοκλήρου στην πρόνοια και προστασία του Θεού, επέδειξε από την πρώτη στιγμή ζήλο φλογερό και σύνεση εξαιρετική, ώστε πολύ δίκαια να μπορεί κι αυτός να επαναλαμβάνει μαζί με τον δάσκαλο του το σύνθημα του. Δεν ζω πια εγώ. Μέσα μου ζει μόνο ο Χριστός.

Πολλές δυσχέρειες αντιμετώπισε ο Αριστόβουλος στις διάφορες περιόδους του με τον ακαταπόνητο αρχηγό του και πολλούς κινδύνους. Απτόητος όμως παρέμεινε παντού και πάντοτε, ώστε ο θείος Παύλος εκτιμώντας τα χαρίσματα του, διδακτικά και διοικητικά, αλλά και τον γνήσιο ζήλο του, να τον αναφέρει στην προς Ρωμαίους επιστολή του μεταξύ εκείνων προς τους οικείους του οποίου αποστέλλει ασπασμούς. Αργότερα μάλιστα τον χειροτονεί επίσκοπο και τον αποστέλλει στις Βρετανικές νήσους για το κήρυγμα του Ευαγγελίου.

Μεγάλο το φορτίο που του ανατέθηκε. Πολλές οι ευθύνες και πιο πολλές, απεριόριστες θα μπορούσαμε να πούμε, οι δυσκολίες κι οι κίνδυνοι. Οι κάτοικοι των σημερινών βρετανικών νήσων την εποχή εκείνη βρισκόντουσαν σε ημιάγρια κατάσταση. Η όλη χώρα ήταν τόσο βάρβαρη, ώστε και μετά πεντακόσια χρόνια, όταν ο πρώτος αρχιεπίσκοπος Καντερβουρίας Αυγουστίνος στάλθηκε εκεί από την εκκλησία της Ρώμης για συνέχιση της ιεραποστολής, φοβήθηκε τόσο, που διέκοψε το ταξίδι του στο μέσο και γύρισε πίσω. Σ' αυτά, λοιπόν, τα νησιά τα εξ ολοκλήρου απολίτιστα στάλθηκε ο Κύπριος απόστολος να κηρύξει και να ιδρύσει την πρώτη Εκκλησία. Κι ο Αριστόβουλος πήγε.

Με όπλα του τη φλογερή πίστη και την απόλυτο εμπιστοσύνη του στον Θεό, σήκωσε τον σταυρό του καθήκοντος κι έτρεξε να πειθαρχήσει στην υψηλή αποστολή που του ανατέθηκε. Και με τη χάρη του Θεού σύντομα τάχθηκε στην πρώτη γραμμή των μεγάλων ηρωταγωνιστών και αναμορφωτών της σημερινής Μεγάλης Βρετανίας και της οικουμένης γενικά.

Με οδηγό την εμπειρία που απέκτησε ακολουθώντας τον πολυτάλαντο αρχηγό

του, τον θείο Παύλο, και με απόλυτη πεποίθηση στα λόγια του Κυρίου, «μη φοβηθήτε από των αποκτεννόντων το σώμα, την δε ψυχήν μη δυναμένων αποκτείναι» (Ματθ. ι', 28) ρίχτηκε με όλη τη φλόγα της ατρόμητης καρδιάς του στο έργο της αλieiας και της σωτηρίας των ψυχών. Το κήρυγμα του έχει ως θέμα την απέραντη αγάπη του Θεού στον άνθρωπο.

Όσες φορές έρχονται στη μνήμη του τα λόγια του Κυρίου προς τον νυκτερινό επισκέπτη τον Νικόδημο, «ούτω γαρ ηγάπη σεν ο Θεός τον κόσμον, ώστε τον υιόν αυτού τον μονογενή έδωκεν, ίνα πάς ο πιστεύων εις αυτόν μη απόληται, αλλ' έχη ζωήν αιώνιον» (Ίωάν. γ', 16), τα μάτια του γεμίζουν δάκρυα. Μιλά και κλαίει. Ελάτε λέει στους πρώτους ακροατές του στον Χριστό, για να βρήτε κοντά του, όπως βρήκα κι εγώ, την ειρήνη, την ευτυχία, τη χαρά. Με καχυποψία και ύβρεις τον υποδέχονται οι ημιάγριοι εκείνοι άνθρωποι. Ο Αριστόβουλος όμως δεν τα χάνει. Με την ψυχή δυναμωμένη από την εκτενή προσευχή συνεχίζει με υπομονή και καρτερία την προσπάθεια του. Και το αποτέλεσμα ενθαρρυντικό. «Ου δε επλεόνασεν η αμαρτία υπερεπερίσσευσεν η χάρις» (Ρωμ. ε', 20). Εκεί που πληθύνθηκε η αμαρτία, αφθονώτερη δόθηκε η χάρη.

Το κήρυγμα του Αποστόλου, που ήταν κήρυγμα «ουκ εν πειθοίς ανθρωπινής σοφίας λόγοις, αλλ' εν αποδείξει Πνεύματος και δυνάμεως», (Α' Κορ. β', 4), ήταν κήρυγμα δηλαδή που γινότανε όχι με πιθανά και συναρπαστικά λόγια ανθρωπίνης σοφίας, αλλά ήταν κήρυγμα που γινόταν με αποδείξεις του Αγίου Πνεύματος, πειστικές για τις ψυχές των ακροατών, και με δύναμη θεία, όπως φαινόταν από τα μεγάλα θαύματα που το συνόδευαν, είχε το θετικό κι ευχάριστο αποτέλεσμα.

Σιγά-σιγά οι ψυχές μαλακώνουν και τα πυργώματα της αθεΐας και ειδωλολατρίας γκρεμίζονται το ένα μετά το άλλο. Η αλήθεια παρά τους διωγμούς που δοκιμάζει ο ιερός εργάτης του Ευαγγελίου διαδίδεται σε αρκετά πρόσωπα.

Ο σπόρος της ευσέβειας, ποτισμένος με τα δάκρυα της ευλαβούς και κατανυκτικής προσευχής, φυτρώνει στις καρδιές. Για χρόνια ο ιερός Αριστόβουλος ανάμεσα σε μύριες δυσκολίες κι εξευτελισμούς συνεχίζει με αυταπάρνηση και παραδειγματικό ζήλο το έργο της σποράς του λόγου του Θεού. Στο τέλος η μεγαλεπήβολη προσπάθεια του είχε πλούσια την αμοιβή της. Όταν απέθνησκε, άφησε πίσω του μία εκκλησία ολιγάριθμη μεν, αλλά ζωντανή.

Η χριστιανική πίστη είχε με τους υπεράνθρωπους κόπους του εγκαθιδρυθεί στις ψυχές. Γι' αυτό τον λόγο η Αγγλικανική Εκκλησία μεταξύ των αγίων του εορτολογίου της έχει συμπεριλάβει και το τιμημένο όνομα Του. Τελεί τη μνήμη του για να ευχαριστήσει και να αποδώσει με τούτη την πράξη της την ευγνωμοσύνη της σ' Εκείνο, που της πρόσφερε ένα τόσο ζηλωτή και φλογερό εργάτη. Ένα πνευματικό εργάτη, που με τη βοήθεια Του σε μια εποχή τόσο δύσκολη έθεσε στη χώρα της τα θεμέλια του χριστιανικού πολιτισμού. Κύπριος, λοιπόν, ο πρώτος αναμορφωτής της σημερινής γηραιάς αυτοκρατορίας. Αυτό αναφέρει κι ο γνωστός Άγγλος ιστορικός Σέρ Τζώρτζ Χίλλ στο έργο του «Ιστορία της Κύπρου». Κύπριος εκήρυξε τον χριστιανισμό, αλλά και Έλληνες Μικρασιάτες, ιεραπόστολοι και επίσκοποι, όπως ο Ποθεινός και ο

Ειρηναίος, με κέντρο τη σημερινή Γαλλία, συνέχισαν κατά τους πρώτους αιώνες του χριστιανισμού τη μετάδοση της αλήθειας του Χριστού στους βάρβαρους λαούς των βρεττανικών αυτών νήσων. Κύπριος έσπειρε τον πρώτο σπόρο και Έλληνες συνέχισαν να σπέρνουν και να καλλιεργούν.

Μια απορία όμως γεννάται στις ψυχές όλων των σημερινών κατοίκων της μαρτυρικής Κύπρου, αλλά και των αδελφών τους της μάνας Ελλάδας.

Οι σημερινοί άρχοντες και ο λαός της πλούσιας αυτής χώρας που λέγεται Ηνωμένο Βασίλειο γνωρίζουν από την εκκλησιαστική τους ιστορία την προσφορά αυτή των Ελλήνων χριστιανών ιεραποστόλων σ' αυτούς; Και αν την γνωρίζουν, στ' αλήθεια δεν θα 'πρεπε κι η συμπεριφορά τους προς την Κύπρο και την Ελλάδα γενικά, που τους χάρισε τέτοιους πνευματικούς ηγέτες και αναμορφωτές, να είναι διαφορετική;

Ευχή και προσευχή μας είναι, αυτοί να μη δοκιμάσουν ποτές την πικρία που δοκίμασε ο μαρτυρικός λαός μας στον αιώνα που βαδίζουμε από την αχάριστη συμπεριφορά τους προς τη νήσο μας και τη μάνα μας Ελλάδα, τη μητέρα του ελληνοχριστιανικού πολιτισμού.

Όμως ο λόγος του Κυρίου, που έχει αιώνιο κύρος και ισχύ, πρέπει πολύ να μας συνέχει: «Ο αδικών κομίζεται ο ηδίκησε».

Άγιε απόστολε Αριστόβουλε, κι εσύ ευλογημένε αδελφέ του, ένδοξε απόστολε Βαρνάβα, πρεσβεύσατε υπέρ ημών των αμαρτωλών. Δεήθητε του Κυρίου να χαρίσει στην πατρίδα μας Κύπρο την ελευθερία και στον μαρτυρικό λαό μας τη λύτρωση από τα δεινά. Στη μάνα Ελλάδα δε τον φωτισμό, για να συνεχίσει απερίσπαστη στους αιώνες τον ανάντη δρόμο της υψηλής αποστολής της και να μένει παντού και πάντοτε για όλους φως Χριστού και φως του κόσμου. Αμήν.

Απολυτίκιο 'Ηχος πλ. α'.

Τον συνάναρχον Λόγον...

Την κιθάραν του Πνεύματος την εξάχορδον, την μελωδήσασαν κόσμω τὰς υπέρ νουν δωρεάς ως εκφάντορας Χριστού ανευφημήσωμεν, Στάχυν, Αμπλιαν, Απελλήν, συν Ναρκίσσω Ουρβανόν, και Αριστόβουλον άμα ως γαρ Απόστολοι θείοι, χάριν αιτούνται ταις ψυχαίς ημών.